Theognis
Elegiarum

3 1761 07824163 5

PA
4446
A2
1840

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/elegiarum00theo

INDEX LECTIONUM
IN
ACADEMIA TURICENSI
INDE
A DIE XXII. MENSIS APRILIS
USQUE
AD DIEM XXV. MENSIS SEPTEMBRIS M. DCCC. XL.
HABENDARUM.

INEST
THEOGNIDIS ELEGIARUM
PARS PRIMA.

EDIDIT
IO. CASPAR ORELLIUS.

TURICI.
EX OFFICINA ULRICHIANA.
M. DCCC. XL.

PA
4446
A2
1840

LIBRARY
AUG 29 1962
UNIVERSITY OF TORONTO

807839

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΕΛΕΓΕΙΑ

**CUM VARIETATE LECTIONIS CODICIS MUTINENSIS A,
EDITIONIS ALDINAE M. CCCC. XCV. ET CONIECTURIS CRITICORUM
SUISQUE
POST SCHNEIDEWINUM FACTIS**

IN USUM LECTIONUM ACADEMICARUM

EDIDIT

Io. Caspar Orellius.

TURICI

EX OFFICINA ULRICHIANA.

M. DCCC. XL.

PRAEFATIO.

Cum Theognidis, poëtae mihi inde a puero gratissimi, *κρίσιν* post Bekkerum maxime promovisset Schneidewin, post huius autem Delectum Poët. Eleg. editum in eodem emendando denuo elaborassent G. Hermannus in Iahnii Annalibus, Schneiderus in Zimmermanni Diario, I. F. in Diario Bavarico, ipse denique Schneidewin in Orionis Anthologuomico, haec omnia in auditorum meorum usum coniungere atque nonnullas meas coniecturas, alias item Baiteri et Sauppii, collegarum carissimorum, addere placuit*).

Insuper integram excerpsi varietatem Codicis Mutinensis A, et Aldinam M. CCCC. XCV., ex qua quidem optime perspici potest, quaenam sit indoles Codicum vulgarium comparata cum illo omnium longe praestantissimo, quosque inde a Vineto et Camerario usque ad nostram aetatem in librorum vitiis sensim tollendis critici progressus fecerint.

Illud autem semper tenendum est, hanc meam editionem supplementi dumtaxat vice fungi, ita ut et Bekkeri et Schneidewini cura ubique consultanda atque cum hac componenda sit.

---

*) His amicis suadentibus, ubicunque aptum erat, pronomen reflexivum *αὑτοῦ*, *αὑτῷ*, *αὑτῶν* nunc receptum est. (vv. 440. 480. 539. 895. 955. 1009. 1218.)

Turici, Idibus Aprilibus M. DCCC. XL.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΥ ΠΗ.

Ξενοφῶντος ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος.

Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως. Οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ ἔστιν ἡ ποίησις σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων· ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν συγγράψειε περὶ ἱππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι. Ὤιετο γὰρ οὔτε ἄνθρωπον οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσαντα ἀγαθὰ εἴη. Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῇ τρέφεται ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. Δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι·

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
κτήσασθαι, γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν τις χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.

Ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾷν ἐξ ἀλλήλων, κᾆτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάκιον ἀεὶ μιγνύμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι. Οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὐτῶν βίον.

ΙΩΑΧΙΜΟΥ ΚΑΜΕΡΑΡΙΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Ὁ Θέογνις οὗτος, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος, ἐγένετο Μεγαρεύς, τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, ὡς Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Νόμων. Αὕτη δὲ πόλις ἀποικία ἦν Μεγαρέων τῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐκλήθησαν Μεγαρεῖς Ὑβλαῖοι. Ἐν δ' ἐπιτομῇ Στεφάνου περὶ πόλεων εὑρίσκεται, τὸν Θέογνιν γεγονέναι ἐκ Μεγάρων τῶν περὶ τὸν Ἰσθμόν· καὶ ὡσαύτως ὁ Ἁρποκρατίων ἀποδέχεται οἰόμενος τὸν Πλάτωνα

πεπυσμένον, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς μητροπόλεως ὁ Θέογνις εἰς Σικελίαν, οὕτω κεκληκέναι πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, ὄντα τὴν ἀρχὴν τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων. Κέχρηται δ' ὁ Ἁρποκρατίων τεκμηρίῳ τοῦδε τοῦ ἔπους· .

ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν.

Εἰ μὲν οὖν ἀναμφήριστον ἦν πεποιηκέναι ἐκεῖνα τῶν ἐπῶν Θέογνιν, καὶ μὴ εἶναι παρενθήκην ἄλλου τινὸς αὐτά, σαφῶς ἐδείκνυτ' ἄν, οἶμαι, ὅτι Μέγαρα τὰ τῇ Ἀττικῇ προσχωροῦντα πατρίδ' εἶχεν ὁ ποιητής· νῦν δὲ φανερόν, ὅτι τὰ Θεόγνιδος ἐπιγραφὴν ἔχοντα ἔπη συναθροισμός τις ἐστὶ ποιημάτων διαφόρων, περιαιρεθέντων δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐκείνου, ὅσα τινὸς αἰσχρολογίας ἔχεσθαι ἔδοξεν, καὶ ἀντὶ τούτων ἐμβληθέντων ἄλλων. Διὸ καὶ ἀσυνάρμοστά ἐστι τὰ πλεῖστα, καὶ τὰ αὐτὰ ἀναποληττικῶς παλιλλογεῖται. Ὅτι δὲ καὶ Σόλωνος καὶ Εὐήνου καὶ Τυρταίου ἔπη κατεμέμικτο τοῖς Θεογνιδείοις σαφῶς ἐνεδείξαμεν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, καὶ ὑπολάβοι ἄν τις οὐκ ἀλόγως ἐκ τούτων, ὅτι καὶ ἄλλα παντοῖα παρενεβλήθη. Εἰ μὲν οὖν ὁμοίῳ τῷ βιβλίῳ, οἷς ἡμεῖς ἔχομεν, καὶ Ἁρποκρατίων παρηκολούθησεν ἀναλεξάμενος, καὶ οὕτω τοῖς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος παραδοθεῖσιν ἀντείρηκε, δέδοικα, μή πως τῆς Πλάτωνος ἀποστήσασθαι διὰ τὴν Ἁρποκρατίωνος ὑπόληψιν οὔτ' ἀσφαλῶς οὔθ' ὁσίως ἂν ἔχῃ. Τούτου δέ θ' ἅμα καὶ τοῦ Στεφάνου ἐκ βεβαιοτέρων τινῶν ἐνδείξεων τεκμηραμένων περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ πατρίδος, ἡμεῖς μὲν ἰδὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀξίωμα οὐδαμῶς ἁμαρτῆσαι τοῦτον τῆς ἀληθείας φάοισκμεν ἄν, πρὸς δ' ἐκείνου τί εἴποιμεν ἂν ἔτι μὴ εὑρόντες, καταπαύσοιμεν ἂν εἰκότως τὸν περὶ τῶνδε λόγον ἐνταυθοῖ. Ἤνθησε δ' ὁ ποιητὴς τῇ μὲν ἑξηκοστῇ μάλιστα Ὀλυμπιάδι, καταλαβὼν τόν τε Σόλωνα καὶ τὸν Ἀνακρέοντα καὶ Σιμωνίδην καὶ Φερεκύδην, ὡς παραδέδοται ὑπὸ πλείστων. Παρέτεινε δὲ τοῖς χρόνοις μέχρι τῆς τῶν Πεισιστρατιδῶν καθαιρέσεως καὶ φυγῆς, ταρασσομένης τῆς Ἑλλάδος ἤδη καὶ μετεώρων οὐσῶν τῶν πόλεων πρὸς τὰς Μηδικὰς ἐπιστρατείας κτλ.*)

---

*) Suidas: *Θέογνις, Μεγαρεὺς τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, γεγονὼς ἐν τῇ νθ' Ὀλυμπιάδι, ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ. Γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη βω' — καὶ πρὸς Κύρνον, τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, Γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικὰς τὰ πάντα ἐπικῶς.* (An *ἐλεγειακῶς*? Schneidewin.) *Καὶ παραινέσεις μὲν ἔγραψε Θέογνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι εἰσὶ μωρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.* — Natus Theognis Megaris iuxta Atticam degit in Sicilia, Euboea, Lacedaemone, ubi se hospitaliter acceptum praedicat ipse v. 783 sqq. Et Megarensium quidem Siciliae civis factus est, unde Platoni Legg. I. 630 A. est *πολίτης τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων*, quod de *θέσει*, non *φύσει* intelligi debere nunc nemo est quin consentiat. Recte Scholiasta: *Τί δὲ ἐκώλυεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαρίδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμῳ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τύρταιον Λακεδαιμόνιον;* Ad Megara iuxta Atticam cum alia spectant aperte, tum v. 773 sqq. apertissime. Vixit poëta circa Olympiadem sexagesimam: Hieronymus in Chronico Ol. LIX, 1. Ed. Roncall. annotavit: *Theognis poëta clarus habetur.* Schneidewin. Clintonus in Fastis eum usque ad annum circiter CCCC. XC. a. Chr. vitam produxisse existimat

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΕΛΕΓΕΙΑ.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῇς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ μικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
«ὅ ττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.»
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ «Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέος.» πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεύς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός
Κύρν' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.

A. (Codex Mutinensis.) *Θεόγνιδος ἐλεγείων α'.* — 14. *Θεᾶ*, *ῑ* opinor eraso. — 25. *Πολυπαΐδη* et hic et infra scripsi Elmsleio obsecutus: codices enim *πολυπαίδη*. Bekkerus.

---

a. (Aldina). 4. *μεν.* — 12. Habet *εἵσαθ'* (non *εἴσαθ'*). — *ἔπλει.* — 14. *σμικρόν.* — 20. *ἔπεσι.* — *κλεπτομένη.* — 21. *τοῦ ἐσθλοῦ.* — 22. *πᾶς ἐρέει.* — *Θεόγνιδός.* — 23. *Μεγαρέως.* — *ὀνομαστοῦ.* — 25. *πολυπαίδη* (ubique.) — 26. *πάντας.*

Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν
ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
ευ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ, —
δῆμόν τε φθείρουσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδοῦσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος, —
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
μούναρχος δὲ πόλει μή ποτε τῇδε ἅδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος.
καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;

A. 33. *μετὰ* omnes: *παρὰ* a Platone (Men. p. 379. 18.) sumpsit Brunckius. Bekk. — 36. *συμμισγῇις.* — 41. *ἔθ' οἵδε ἔασι* omnes infra post v. 1082. — 42. *εἰς.* — 52. *μούναρχοι.* — 55. *πλευραῖσι.*

---

a. 29. *ἀδίκοισι* (sic plerumque.) — 33. *παρὰ*] *μετὰ.* — 36. *Συμμιχθῇς.* — 40. *ὑμετέρης.* — 44. *κακοῖσι.* — *ἁδῇ.* — 45. *φθείρωσι - - διδῶσιν.* — 46. *κερδῶν.* — 51. *στάσις ἐστὶ ἔμφυλοι.* — 56. *τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν.*

---

30. *ἔλπεο* Hermannus; quod tamen vix quisquam in *ἕλκεο* mutasset.

ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο, πολλὰ μογήσας
καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὁμῶς ἀνακοινέο πᾶσιν.
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς νηῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.

A. 62. *χρειῆς*. — *οὕνεκα*. — 67. *τ'* om. — 73. *ὅλως*. — *ἀναχοίνεο*. — 80. *γινομένους* (sic ubique). — 83. *τούτους οὐχ*. — *εὕροις*.

a. 62. *ἕνεκα*. — 67. *τ'* om. — 73. *ὅλως*. — *ἀνακοίνεο*. — 74. *πολλὸν* cum libris plerisque. — 84. *ναῦς*. — *ἄγει*. — 86. *ἐπί*.

71. Isocrates ad Demonicum 19: *Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους κτλ.* — 73. *ὁμῶς* Brunckius, probante Hermanno: *ὅλως* libri, *ὅμως* auctore Iacobsio Schneidewin.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.

Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπών
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δεινός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

Ἤν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,
νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵῃσι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονῇ δ' ἕτερα.
ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γιγνώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

A. 87. *ἄλλας* et 89. *ἀλλὰ φίλει* et 90. *ἐμφανέως* infra post 1082. — 93. *ἄν*. — 97. Quattuor hos (97—100.) etiam post 1164. ponunt ABDEFHKMN, tali principio *τοιοῦτός τοι ἀνὴρ ἔστω φίλος*. — 98. *γινώσκων*, ut solet. — 99. *τοῦτ'* infra. — 104. *μεταδοῦναι θέλοι*. — 113. *ἑταῖρων*.

---

a. 93. *Εἴ τις ἐπαινέσει*. — *ὁρῴῃ*. — 94. *ἵησι*. — 96. *γλῶσσα*. — *φρονεῖ*. — 101. *σ'* om. — 102. *κεῖνος*. — 104. *μεταδοῦν'* a. Ut nos, Iuntina, sed ex errore, ut videtur. — 105. *δ' εὖ*.

---

92. *δειλός* Bekkerus. — 93. *Ἤν* Welckerus: *ἄν* cum AKO Bekkerus. — 108. *ἄν τι λάβοις* Villoisonus ad Longum p. 341. Sed v. Schneidewinum.

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου Πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

A. 119. *ἄσχετος.* — 125. *οὐδὲ γὰρ εἰδείης.* — 132. *οἷς.* — 139. *ὅσσα θέλῃσιν.*

---

a. 115. *βρώσιος εἰσίν.* — 119. *ἄσχετος.* — 121. *λέληθε.* — 122. *ψεδνός.* — *ἔχει.* — 123. *βροτοῖσι.* — 125. *Οὐ καὶ ἄν.* — Habet *οὔτε*, non *οὐδέ* (ut Bekkerus). — 126. *πειραθείης.* — 127. *ὥριον.* — 129. *πολυπαίδη* ubique. — 132. *ἔπλετο οἷς.* — 137. *ἔθηκε.* — 139. *παραγίνεται.* — *ὅσ' ἐθέλησι* (ita fere semper in fine vv.).

---

119. *ἄνσχετος* debetur Codici I. — 127. *ὥριον* Bekkerus cum cod. A., *ὤνιον* auctore Camerario Brunckius et Schneidewin. Illud ferri posse censeo; est enim: „*in horreum,* ubi facile distinguas fruges a curculionibus corrosas, item fructus in putredinem abeuntes ab integris." — 132. *ἔπλετο, τοῖς ὁσίη* Bekkerus, *ἔπλεθ' ὅσοις ὁσίη* ex Stobaeo Schneidewin, sono admodum ingrato.

Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον Πολυπαΐδη ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε δίκαιος ἐών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.

Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Μή ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μή ποτε Κύρν' ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδείς
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἡμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός,
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

A. 147. *ἀρετή ἐστι.* — 151. *κακῶι.* — 152. *μηδεμίην.* — *θέμενον* pr. A, *θεμένῳ* corr. A. — 153. *ὅτ' ἄν.* — 154. *ἀνθρώπων.*

---

a. 143. *κἀσφέτερον.* — 146. *πασσάμενος.* — 150. *Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν' ἕπεται.* — 152. *θέμενος.* — 157. *ἄλλῳ.* — 158. *ἄλλοτε δ' οὐδέν.* — 160. *ὅτι.* — *χἡμέρα.* — 163. *φαύλῳ.*

141, 142. sunt apud Orionem Schneidewini p. 48., cuius sententiam secutus hoc distichum a praecedentibus separavi. Pro *θεοὶ δέ* apud Orionem est *οἱ δέ* probante, ut videtur, editore. — 157. *ἄλλως* ex Stobaeo Schneidewin: *ἄλλῳ* cum Theognidis libris Bekkerus. — 158. *ἄλλοτε μηδὲν* A: *ἄλλοτε δ' οὐδὲν* Vulgo.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδείς
  ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
  ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.

Θεοῖς εὔχου, θεοῖσιν γὰρ ἔπι κράτος. οὔτοι ἄτερ θεῶν
  γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
  καὶ γήρως πολιοῦ Κύρνε καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον
  ῥιπτεῖν καὶ πετρέων Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
  οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
  δίζησθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί
  ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε καὶ ἵππους
  εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
  ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
  πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.

Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν
  καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαΐδη ἀστῶν
  μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
  εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,

A. 169. ὅ. — 171. θεοῖσιν ἔπι. — 176. καθ' ἠλιβάτων. — 180. χαλεπὴ pr. A.

a. 171. οἷς ἐστὶ μέγα κράτος, οὔτι. — 175. μεγακήτεα. — 178. οὔτ' ἔρξαι. — 180. δίζεσθαι. — 181. Τεθνάναι. — 187. Οὐδεμία κακοῦ. — 188. βούλετ' ἀντ'. — 189. ἀσθλός. — 190. πλούτου. — 193. οὖσαν.

169. **Hermannus, omisso disticho 171. 172. vel alibi collocato legit iungitque:** Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὃ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ, ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία, ἄνδρ' ἀγαθὸν κτλ. — 171. **Bekkeri coniecturam recepi auctore Schneidewino.** — 193. Οὗτός **Geelius.**

εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτήν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·
ἄλλον δ' αὖ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδής
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότερον.

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν. ἢν δέ τις αὐτόν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς ἀλλ' ἀγαθός.

Θυμέ, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

A. 197. χρῆμα δ' ὁ μέν. — 209. 210. **Hos etiam post 332. ponit A. ibi** οὐκ ἔστιν **pro** οὐδείς τοι **et** ἀνιηρότατον **pro** ἀνιηρότερον. — 216. προσομιλήσει. — 218. Κρέσσων.

a. 195. ἔνδοξος. — 196. ἐντύνει. — 198. γὰρ μόνιμον. — 203. ἐπ' αὐτούς. — 204. Γίνονται. — ἀμπλακίης. — 205. τῖσε. — ὁσδὲ (sic). — 213. Κύρνε. — πίκκιλον (sic). — 216. προσομιλίσει (sic). — 218. Κραιπνόν. — εὐτροπίης. — 219. Μήδ' ἄγαν. — πολιητῶν. — 220. ἔρχου.

203. ἐπ' αὐτοῦ **Iacobsius probante Hermanno:** ἔτ' αὐτούς **Bekkerus et Schneidewin,** οὐ γὰρ ἔτ' αὔτως **Schneidewini suspicio,** οὔτι γὰρ αὔτως **Schneiderus.** — 213. Θυμέ **A:** Κύρνε **ceteri omnes. Sed cum hi vv. et vv. 1071. 1072. alterius utrius distichi** παρῳδία **sint, h. l.** θυμέ **praetuli.**

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
    ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
    ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἕπεσθαι,
    τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
    οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι νόον,
διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
    χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεύς
    πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
    Κύρν' ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

Οὐδὲν ἐπιπρέπει ἧμιν ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
    ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει Κύρνε ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
    πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
ῥηϊδίως, θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
    ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
    εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται. καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
    βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδέ ποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
    ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
    ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,

A. 238. κατά. — 241. λιγυφθόγγοισι.

---

a. 221. σοι. — 225. κακοκερδείῃσιν (sic). — 232. Πέμψει. — 235. Οὐδ' ἔτι γε πρέπει. — 236. λύειν ὡς πόλεως τείχοι ἁλωσομένης. — 238. κατά. — 239. θοίναις. — 242. Ἐν κόσμῳ. — 243. δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι. — 245. κλέος, οὐδέ γε λήσεις.

---

223. ἄφρων κεῖνός γ' ἐστί Hermannus. — 228. νόον] βίον Solo. — 235. Hermannus vulgatam sic interpretatur: *Nichts zeigt sich an uns, wie an geschützten Männern, sondern gänzlich als ob die Stadt eingenommen werden würde. D. h. wir sind muthlos.* — 238. καὶ Bergkius probante Hermanno: κατὰ cum libris Bekkerus et Schneidewin. — 247. „*Das Stück v.* 237—252. *besteht aus zwei Stücken: v.* 237—246 *und* 247—252. *Denn nicht nur wird v.* 247 *wiederholt, was v.* 234 *folgg. gesagt war, sondern es würde auch* οὐχ ἵππων νώτοισιν

οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
πᾶσι δ' ὅσοισι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή,
ἄσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
πρᾶγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρᾶτο τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαῤῥήξασα χαλινόν
φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει καί με γοῶσα * φέρει.
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
δειρήν, ἣ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν.
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,

A. 251. πᾶσι διὸς οἶσι. — ἀοιδῇ. — 252. ἔσσῃ. — 260. ἀπωσαμένη. — 265. λαβών. — 267. γε] τε.

---

a. 251. πᾶσι γὰρ οἶσι. — 252. Ἔσσῃ. — 256. Habet πρᾶγμα, non, ut vulgo, πρῆγμα. — ἐρᾷ τὸ τυχεῖν. — 258. ἀνιαρότατον. — 264. Ὡς θαμά θ'. — 265. παρά. — λαβών. — 269. ἐπίμικτος. — 270. ἐχθρά.

ἐφήμενος *von einem Verstorbenen absurd gesagt sein. Dem zweiten Stücke fehlt der Anfang. Vv.* 253. 254. *sind ein besonderes Fragment.*" HERMANN. Quibus de opinionibus aliquando in scholis disputabimus. — 251. πᾶσι δ' ὅσοισι Lachmannus: πᾶσι διὸς οἶσι A, πᾶσι γὰρ οἶσι cum Vulgata Schneidewin. — 252. ὄφρ' ἂν γῆν φλέγῃ ἠέλιος Hermannus dubitanter. — 256. ἐρῷτο Meineke apud Schneidewin. Orion p. 177. — 262. καταχεῖ Hermannus. — 263. ψυχροί Idem. An ψυχρόν τοι? — πνείουσι Schneiderus. — 264. θέρει etiamnunc Hermannus, θροεῖ Schneiderus.

παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' ἐγκαταθῇς πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν.
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
πὰρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν·
* ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
φθεγγόμενος δ' ἀδαής, οἷσι παρῇ, μέλεται.
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιᾶς γεγόνῃ.

A. 275. ἐπιθρέψαιο. — 281. βροταί. — 288. ωσδετοσωσαιεὶ πολλοί. — 290. ἀνδρῶηγεονται. — 297. πάντας. — 299. οὐδεὶς δὴ φίλος εἶναι. — 300. οὐδ' ὢκ' ἐκ. — γεγόνει cum ceteris libris.

a. 276. ἀνιαρά. — 278. ἐπερχόμενον. — 280. κατόπιν. — 284. συνημοσύνη (sic). — 285. ἐτέλει pro vulgato ἐθέλει. — 290. γίνονται. — νόμος. — 291. ἀναιδίη. — 293. δαίνυται. — 299. Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι. — 300. γεγόνει.

283. τῶνδε Hermannus. cf. v. 367. ubi ἀστῶν item absolute ponitur. — 288. Hermannus nunc prope ut Boissonadius: ἐς δὲ τὸ σῶσαι ἀεί. Fort. ἐς δὲ τὸ σῶν αἰεὶ πολλοί —, *ad sanum consilium multitudo semper stultior est.* — 296. Brunckii coni. ἀαδὴς — et Turnebi πέλεται probat Hermannus, neque immerito. — 299. Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι Sauppius (Hesychius λῇ· ἐθέλει.): Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι a Schneidewin, Οὐδεὶς δὴ φίλος ἔστιν Hermannus. — 300. ᾧ κ' ἐκ Bekkerus: ὢκ' ἐκ A, ἣν ἐκ cum Vulgata Schneidewin. Quod ad κακόφωνον attinet, cfr. v. 431 et 577.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσϑι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιϑύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαϑὸν βίον ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρϑὰ βάλῃς.

Τοὶ κακοί, οὐ πάντες κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνϑέμενοι φιλίην
ἔργα τε δείλ' ἔμαϑον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
πάντα δέ μιν λήϑειν ὡς ἀπεόντα δοκοῖ.
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, ϑύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνϑρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαϑοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεϑα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνϑρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν', ἀγαϑὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ' ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ' ἀγαϑοῖς·
εἰ δὲ ϑεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
πειϑόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρϑμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνϑρώποισιν ἕπονται
ϑνητοῖς, Κύρνε· ϑεοὶ δ' οὐκ ἐϑέλουσι φέρειν.

A. 310. *δόκει.* — 311. *ϑύρηιφι.* — *δὲ* om. — 318. *ἄλλοτέ τ' ἄλλος.*

---

a. 301. *ἀργαλέος.* — 302. *λάτροισι.* — 304. *λάβῃς.* — 305. *Οἱ κακοὶ οὐ πάντως.* — 308. *ἕτοιμα.* — 309. *ἴσϑι.* — 310. *δόκει.* — 311. *Εἰ δὲ φέρειν.* — *εἴης.* — 320. *ἐν τ' ἀγαϑοῖς κείμενος ἐν τε κακοῖς.*— 321. *ὀπάσσει.* — 323. *ἀπολέσῃς* (sic).

---

304. Aldi *λάβῃς* recepit Welckerus. Recte cum Libris *βάλῃς* retinuit Schneidewin; imago enim est a talorum iactu desumpta. — 305. *Τοὶ κακοί, οὐ πάντες* A: *Οἱ κακοὶ οὐ πάντως* cum Vulgata Schneidewin. — 309. *εἴη* Hermannus. — 310. *δοκοῖ* Geelius, Boissonadius, Hermannus: *δόκει* libri, *δοκεῖ* auctore Bekkero Schneidewin.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰϑείῃ ϑεῶν δίκῃ ἀϑανάτων.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως
Κύρν' ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχϑρῶν μεῖζον Κύρνε δυνησόμενον.
χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνϑρώπων ϑεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ ϑανάτου.

Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παϑεῖν ἀγαϑόν.
τεϑναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην, δοίης δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί. τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
συλήσαντες. ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
χειμάῤῥῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ' ἐσϑλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δή μ' οὐκ ἐϑέλοντα φίλει,
ἀλλ' ἴϑι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεϑ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσϑλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.

A. 330. *εὐϑείῃ.* — Post 332. A. iterum ponit vv. 211. 212. — 344. *δοίην δ'.* — 346. *τ' ἅμα.* — 352. *ἰένεαι μ' ἠν δὴν οὐκ.* — *φιλεῖ* acccentu rc addito. — 355. *κἐσϑλοῖσιν.* — 356. *οὔτε.*

a. 330. *εὐϑείῃ.* — 340. *Ἦν ἀποτ.* — 341. *Ζεύς.* — 342. *τοι.* — 343. *μεριμνῶν.* — 344. *δοίη τ'.* — 348. *χειμάρω ποτάμω.* — 349. *ἄροιτο.* — 350. *ὦς κατ'.* — 351. *Ὦ.* — 352. *τί δὲ δή μ' οὐκ ἐϑέλοντα φιλεῖς.* — 353. *ἡμῶν.*

333. *ἀνέρ' ἐπ' ἐλπίδι* Hermannus. Nunquam tamen hac forma utitur Theognis. — 338. *δυνησαμένῳ* Sauppius, *δυνησομένην* Hermannus, *τῶν τ' ἐχϑρῶν, μισεῖν, Κύρνε, με μηδομένων* I. F. Monacensis. — 340. *κίχοι* Hermannus.

ὥς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
    ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε. κακὸν δέ τι Κύρν᾽ ἐπιφαίνειν.
    παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
    Κύρν᾽· ἀποτινυμένου δ᾽ αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ᾽ ὑποχείριος ἔλθῃ,
    τῖσαί νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω·
    δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

Ἀστῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν᾽ ἔχουσιν·
    οὔτε γὰρ εὖ ἕρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς.

Μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
    μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ᾽ ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ᾽ ἅμαξαν ἔλαυνε,
    εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
    τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ᾽ εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
    σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ᾽ ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
    ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἤν τ᾽ ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
    ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
    οὐδ᾽ ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.

A. 357. αὖθις. — 358. θεοῖς. — 359. δέ τε. — 363. δ᾽ om. — 365. ἴσχι νόωι γλώσσης. — 366. κραδίη. — 368. ἀνδρανω. — 378. ταύτῃ. — τὸν δέ. — 379. τερφθῇ cum ceteris libris. — 381. ἐστι] ὅστις.

---

a. 360. κηδαίμονας. — 361. τι. — 362. ἀποτιννυμένου. — 365. ἐπέσθω. — 367. Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν. (Ut nos, AO infra post 1182, K post 1186.) — 368. ἕρδων. — 379. τερφθῇ. — 382. ὁδὸς ἥντιν᾽.

---

357. ὥσπερ δ᾽ Hermannus. — 359. Μηδ᾽ ἀνίην ἐπίφαινε Geelius. — 377. σευ] Malim σοι. Bekk. — 379. τρεφθῇ Bekkerus tribuit Brunckio, sed iam Camerarius: ἤτοι, φησίν, τρέψεις τὸν νοῦν κτλ. — 380. πειθόμενος Hermannus. — 381. „*Das ganze hier ungeschickt angehängte Distichon ist nach v. 392 zu setzen, mit dem es richtig zusammenhängt.*" Herm.

Ἔμπης δ᾽ ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ᾽ ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίην
μητέρ᾽ ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥτ᾽ ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ᾽ ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ᾽ ἀνάγκης·
τολμᾷ δ᾽ οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ᾽ ἐξαπάτας τ᾽ οὐλομένας τ᾽ ἔριδας,
ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἣ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ᾽ ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ᾽ ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗτέ περ αἰεί
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ᾽ αὖτ᾽ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ᾽ ἀγαθοῖσιν.
τὸν δ᾽ ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ᾽ ὀλεσήνορας ὅρκους,
Εὐτράπελ᾽, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ᾽ εἰς ἀρετήν
σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ᾽ ἀγάθ᾽ εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ᾽ ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες. ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ᾽ αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥτ᾽ ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν᾽ ἕπεται.

A. 384. ἴσχοντες. — 396. ἐμπεφύιῃ. — 398. τὰ δὲ καὶ τά. — 400. ἐντράπελ᾽. — ἀλευάμενον. — 404. εἰς. — 407. σοι. — 408. ἔτυχες] ειαμείνω. — 409. παισι. — καταθήσει.

a. 384. ἴσχωνται. — πενίης. — 385. ἀμηχανίην. — 386. προάγει. — 387. καρτερῆς. — 394. ἔστ᾽ ἄν. — 395. τἄδικα φρονέει νόος, οὔτε περ αἰεί. — 397. αὖ. — 400. Ἔντρεπε δ᾽. — 409. παισί.

383. Apud Brunckium haec continuantur praecedentibus. — 400. Εὐτράπελ᾽ (nomen proprium, ut recte significat Herm.) Bekkerus: ἐντράπελ᾽ A, ἐντρέπε᾽ auctore Brunckio Welckerus et Schneidewin. — ἀλευόμενος Schneiderus, ut est v. 750, ubi unus K ἀλευάμενος. — 402. „Displicet. Fortasse δὴ ἀνέδην." Sauppius.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος
ᾧ γνώμη θ᾽ ἕπεται Κύρνε καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ᾽ οὐχ οὕτω θωρήξομαι, οὐδ᾽ ἐμέ γ᾽ οἶνος
ἐξάγει, ὥστ᾽ εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὔτιν᾽ ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ᾽ ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ᾽ ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ᾽ ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
μηδ᾽ ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου,
φύντα δ᾽ ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλὰς
ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ᾽ ἐπεφράσατο,
ὅστις σώφρον᾽ ἔθηκε τὸν ἄφρονα κἀκ κακοῦ ἐσθλόν.
εἰ δ᾽ Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ᾽ ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

A. 413. *οὕτως.* — *οὐδὲ μετ᾽ οἶνος.* — 415. *οὐδέν* h. l. — *ὅμοιον.* — 417. *παρατρίβομαι ὥστε* h. l. — 424. *ἐξελθών.* — 429. *φαῦσαι.* — 430. *πω* om. — 431. *ὁ τις* A. — *κἀκ κακοῦ* K] *κἀκοῦ* A (*καὶ κακὸν* Vulgo.) — 433. *ἀτειράς.*

---

a. 411. *Μηδενὸς - - δόκει.* — 413. *οὕτως θωρύξομαι.* — *οὐδέ με.* — 415. *Οὐδέν᾽.* — 417. *παρατρίβομαι ὥστε.* — 418. *ὑπερτερίης δ᾽.* — *νόος.* — 421. *ἀνθρώποις.* — 423. *τόν.* 427. *δέ.* — 431. *σώφρων.* — *καὶ κακοῦ.*

---

415. *Οὔτιν᾽* AKO infra post 1164: *Οὐδέν᾽*, ut vulgo, h. l. — 417. *παρατριβόμενός τε* AO infra, probante Hermanno: („nominativi, inquit, sunt, quos dicunt, absoluti.") *παρατρίβομαι ὥστε* Vulgo. — 418. *ὑπερτερίης ἄμμιν* AO infra, *ὑπερτερίης δ᾽ ἄμμιν* Vulgo. — 420. *ὑμετέρην* Hermannus. — 422. *ἀλάλητα πέλει* Stobaeus. Fort. *ἀλάλητα λαλεῖ.* Sauppius. — 425. „*Dass πάντων richtig ist, beweist Sintenis mit Plutarch Cons. ad Apoll. p.* 115. *C.*" Herm. — 428. *γαῖαν ἐφεσσάμενον* cum Sexto Empirico Pyrrh. Hypot. 3, 24. Brunckius probante Hemsterhusio ad Hesychium v. *ἐπιέσσασθαι γῆν· ταφῆναι.*

Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
* τῶν δ' αὐτοῦ κίδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·
δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀποῤῥήξασα δὲ δεσμά
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

A. 438. *ποιήσει.* — 442. *ἐπίδηλον* A infra post 1162. — *ὁμῶς.* — 444. *ἔχων μίμνειν* omnes hoc loco: quod repositum est, infra. — *δὲ*] *τε* ABDFMN, et infra omnes. — 449. *δ ἐμε.* — 457. *σύμφρον ἔνεστι.*

---

a. 440. *τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον.* — 441. *τοι* (infra post v. 1162. *γάρ*). — 442. *ἔχειν* (infra *ἔχων*). — (*οὐκ ἐπίδηλον* infra.) — 443. *οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ' ἀγαθοῖσιν* (infra ut nos). 444. *Θυμὸν ἔχων μίμνειν.* — (*τε* infra.) — 449. *ὅσπερ.* — 453. *Ἄνθρωπ'.* — *ἀνίης.* — 457. *σύμφρον ἐστί.* — 459. *ἄγκυραν.*

---

440. *τῶν δ' αὐτοῦ κίδιον* corrupte AO (*κίδιον* etiam K.): *τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον* Vulgo, *τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων* Hermannus. Fortasse *τῶν δ' αὐτοῦ κλήδων, alterius contra claves, quae ipsum carcere inclusum tenent, minime curat.*" (*αὐτοῦ* BDFHMN: *αὑτοῦ* Schneidew.)

Μήποτ᾽ ἐπ᾽ ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλόν
οὔτ᾽ ἀγαθόν· χαλεπῷ δ᾽ ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἀμφ᾽ ἀρετῇ τρίβου, καί τοι τὰ δίκαια φίλ᾽ ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος ὅ τ᾽ αἰσχρὸν ἔῃ.

Μηδένα μήτ᾽ ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ᾽ ἡμῖν,
μήτε θύραζε κέλευ᾽ οὐκ ἐθέλοντ᾽ ἰέναι·
μήθ᾽ εὕδοντ᾽ ἐπέγειρε Σιμωνίδη ὅντιν᾽ ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ᾽ οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ᾽ ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ᾽ ἀνιηρὸν ἔφυ.
τῷ πίνειν δ᾽ ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ᾽ ἰών,
δείξω δ᾽ ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφω οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ᾽ ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὑτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου,
μυθεῖται δ᾽ ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ᾽ ἕρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων μὴ πῖν᾽ οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ᾽ ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
γαστὴρ ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ᾽ Ἔγχεε τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις.

A. 466. *ἔηι.* — 470. *ἕληι.* — 480. *αὐτοῦ.*

---

a. 461. *Μήποτ᾽ ἀπρήκτοισιν νόον ἔχέ.* — 464. *ἔχει.* — 465. *σοι.* — *φίλα Μηδέ.* — 466. *ὅτ᾽.* — *ἕοι.* — 467. *Μηδένα τῶνδ᾽.* — 468. *Μηδέ.* — *ἐθέλων τ᾽.* — 469. *Μήδ᾽ - - ὅντινα ἡμῶν.* — 470. *Θωρυχθέντ᾽ - - ἕλοι.* — 471. *Μηδέ.* — 472. *ἀνιαρόν.* — 478. *τοι.* — 480. *αὐτοῦ.* — 481. *νήφουσ᾽ εἴδεται.* — 483. *οὔτε.* — 487. *σὺ δὲ ἔχε.* — 488. *Κοτύλης.*

---

465. *τοι* A: *σοι* Vulgo. — 466. *ὅ τ᾽* Hermannus: *ὅτ᾽* Vulgo. — 472. Totus versus Eueno tribuitur ab Aristotele. Bekk. — 480. *αὑτοῦ* Seberus: *αὐτοῦ* Schneidew. Cfr. 795. — 485. *μηδὲ βιάσθω γάστηρ σ᾽* Hermannus addens: „*Die Varianten, die darauf führen, sind auch hier, wie so oft, nicht angegeben.*" At nullam aliam indicavit Bekkerus quam hanc: „*μηδὲ σὲ* H." Cfr. Isocratem ad Demonicum 32: *Μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας· ἐὰν δέ ποτέ σοι συμπέσῃ καιρός, ἐξανίστασο πρὸ μέθης.*

INDEX LECTIONUM
IN
ACADEMIA TURICENSI
INDE
A DIE XXVI. MENSIS OCTOBRIS M. DCCC. XL.
USQUE
AD DIEM XX. MENSIS MARTII M. DCCC. XLI.
HABENDARUM.

INEST
THEOGNIDIS ELEGIARUM
PARS ALTERA.

EDIDIT
IO. CASPAR ORELLIUS.

TURICI.
EX OFFICINA ULRICHIANA.
M. DCCC. XL.

ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ᾽ ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.
ἀρνεῖσθαι δ᾽ οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.

Ὑμεῖς δ᾽ εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δή
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ᾽, ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλὴν Ὀνομάκριτε καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ᾽ ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἀναστάς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ᾽ ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν. ἢν δέ τις αὐτόν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ᾽ ἀγαθόν.

Ἦλθες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ᾽ ἐπ᾽ οὐδὲν ἔχοντ᾽ ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ᾽, οἷ᾽ ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.
τῶν δ᾽ ὄντων τἄριστα παρέξομεν. ἢν δέ τις ἔλθῃ
σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ᾽ ὡς φιλότητος ἔχεις·

A. 491. *αἰνεῖσθαι.* — 494. *ἔριδος.* — 495. *συνάπατι.* — 498. *πίνητ᾽.* — 503. *με βεβιᾶται.* — 515. *τὰ ἄριστα.*

---

a. 490. *σπεύδεις.* — 492. *πολλούς.* — 495. *Εἰς.* — *σὺν ἅπασι.* — 498. *Πίνετ᾽ ὑπὲρ τὸ μέτρον.* — 501. *ἤρετο.* — 503. *Οἰνοβαρῶ.* — 506. *Πορηθῶ.* — *ἔχῃ.* — 508. *ἔρξω.* — 509. 510. *ἢ δέ τις Αὐτὸς πίνῃ.* — 515. *τὰ ἄριστα.*

---

491. Schneidewin e Cod. A. recepit *αἰνεῖσθαι*, explicans: *contentus esse;* qua de interpretatione merito dubitat Hermannus. — 501. *ἤρατο*] *ἄσατο* dubitanter Schneidewin. Recte Hermannus interpretatur: *„animum, quem extulit nimium bibendo.“*

«οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.»
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ,
ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀποειπεῖν
ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην ὦ Πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

Οὔτε τινὰ προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα·
χαίρω δ' αὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.
οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

Οὗτος ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὑτῷ
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαΐδη ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,

A. 517. μείζω. — 522. πλέον ἔστ'. — 528. ἀπονισομένης. — 529. οὐδένα om. τινά. — 533. εὖ - - ἀκούων. — 537. οὖθ'. — 538. οὐδέ.

---

a. 521. ἀπολείπειν. — 522. πλέον ἔστ' οὐ. — 527. ἐγώ. — 528. ἀπανισταμένης. — 530. Οὔτ' ἐν. — 533. εὖ - - ἀκούων. — 535. δουλίη. — εὐθεῖα. — 537. οὖθ'. — 538. οὐδέ. — 539. Οὗτις - - αὐτῷ. — 542. ὀλέσῃ. — 543. γνώμην.

---

533. αὖ Brunckio debetur. — ἀείδων pro librorum ἀκούων, Piersoni coniectura iam a Brunckio et Bekkero recepta, firmatur vv. 825, 943, 1065. — 539. αὐτῷ ADFHMN: αὑτῷ Schneidewin.

μάντεσί τ᾽ οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο. τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν᾽, ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
ἀλλ᾽ ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δήων γάρ σφ᾽ ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
ἄλλοτε πόλλ᾽ ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα.

Λῷστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ᾽ ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ᾽ ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλῆσθαι δ᾽ ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ᾽ ἐσθλόν
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
τοῦ συνιεῖν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς
καὶ τοῦτ᾽ εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ᾽ ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ᾽ ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

A. 548. ευγεργεσίης. — 551. ἵππους. — 555. τολμᾶν χρὴ infra post 1178. — Ibidem ἐν ἄλγεσιν ἦτορ ἔχοντα. — 556. τε] δέ. — 557. φράζεο δ᾽ ὁ κίνδυνος. — 559. ὥστε σε. — 561. αὐτῶν. — 563. παρέξεσθαι. — 565. ὁπότ᾽ ἄν. — διδαχθῇ.

---

a. 545. Μάντεσιν οἰωνοῖς. — 551. πανυπτερύγεσσι. — 552. Δηΐων. — 553. Habet πολλόν, nulla distinctione post μεσηγύ. — 559. Λῷστά σε Geelius: Ὥστε σε cum libris Aldus. — 568. ὀλέξας (sic).

In vv. 557—560., quae disticha primus seiunxit Welckerus, rursus coniunctis, Hermannus ex corruptela Cod. A: Φράζεο δ᾽ ὁ κίνδυνος hanc coniecturam elicuit: Φράζεο δ᾽ ὡς κίνδυνος ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ἄλλοτε πόλλ᾽ ἕξειν, ἄλλοτε παυρότερα, ὥστε σε κτλ.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἕρδων εὖ πάσχε. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥήϊον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον,
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
πῇ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν,
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος,
μήτε κακοῖσιν ἀσῶντα λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
τερφθέντ' ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

A. 572. *ἀγαθοί* infra post 1104. — 573. *πάσχ' ἔτι.* (Emendavit Bekkerus.) — 574. *ευγεργεσιης - - ῥηϊδιαγγελίη.* — 577. *ῥήδιον.* — *κακοῦ] κακοι.* — 580. *σμικρῆς.* — 582. *ἀλλοτρίαν.* — 584. *ἔργα.* — 594. *τερφθῆς δ'.*

---

572. *ἀπείρητον.* — 573. *Εὖ ἕρδω, εὖ πράττε τί.* — *ἰάλλεις.* — 577. *Ῥήδιον* (sic). — *ἢ ἐκ.* — 583. *ἀμήχαν' ἔνεστι.* — 584. *Ἔργα.* — *τῶν φυλακὴ* A: *τῇ φυλακῇ* cum reliquis Aldus. — 586. *Ποῖ.* — 588. *Εἰς.* — 593. *κακοῖσι νοσῶν λυποῦ.* — 594. *Τερφθῆς.* — 596. *Πλὴν τούτου.*

---

577. *Ῥήϊον* Schneiderus, *Ῥήτερον* (ut v. 1370.) auctore Lachmanno Schneidewin. *Ῥήδιον* utpote initio positum h. l. defendi posse arbitratur Hermannus.

δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν. ἀτάρ τ᾿ ἄλλοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Οὔ μ᾿ ἔλαθες φοιτῶν κατ᾿ ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔῤῥε, θεοῖσίν τ᾿ ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,
γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὑτὸν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ᾿ οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ᾿ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ᾿ ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ᾿ ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ᾿ ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ᾿ ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

A. 601. *τ᾿* om. — 606. *πλέον.* — 607. *ἀρχὴ ἐπί.* — *μικρά.* — 609. *προσαμαρτῆι.* — 611. *αὐτόν.* — 619. *πολλὰ δ᾿ ἀμηχανίῃσιν* infra post 1114. — 620. *ἀρχὴν* infra.

---

a. 597. *αὐτὰρ τἄλλοισιν ὁμιλεῖν.* — 605. *πλείονας.* — 609. *Γίνεται - - προσομαρτεῖ.* — 610. *κἂν.* — 611. *αὐτόν.* — 619. *ἀμηχανίοισι.* — 620. *πενίην.* — 622. *δ᾿* om.

---

597. *φίλοι ὦμεν ἄτερθ᾿, ἄλλοισι δ᾿ ὁμίλει* suspicatur Schneidewin, *ἀτὰρ ταλαοῖσιν ὁμιλεῖν* Hermannus. (*τ᾿* h. l. idem significat atque *τοι.*) — 602. *ψυχρῷ* auctore Wopkensio Bekkerus, *ψυχρὸν ὃν ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχον ὄφιν* Sintenis probante Hermanno.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ᾽ ἄφροσι πόλλ᾽ ἀγορεύειν
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ᾽ ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι,
αἰσχρὸν δ᾽ εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ᾽ ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ὧι τινὶ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρν᾽ ἢ καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ᾽ ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
ἔργ᾽ ἀνδρῶν, βουλαῖς δ᾽ οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὔ τοί κ᾽ εἰδείης οὔτ᾽ εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;

A. 632. κυρναῖ καί. — 636. οὐ. — 640. βουλαῖο. — 642. πράγματος. — 644. πράγματι. — 648. οὖτὰρ (sic).

---

a. 627. νήφουσ᾽ εἶναι. — 631. Ὥιπερ μή. — 632. Κύρνε τοι καί. — 633. ἔλθοι. — 634. γάρ τοι. — 636. Οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ᾽ ὀλίγοις. — 641. Οὔτοι κήδει ὁ εἷς. — 643. γίγνοντ᾽ ἑταῖρον. — 646. θυμοῦ. — 649. ἐμοῖσι καθημένη.

---

632. Κύρν᾽ ἢ καὶ Baiterus: κυρναῖ καὶ A, κύρνε καὶ BHMNO, alii aliter. — 636. οἳ auctore Turnebo Bekkerus: οὐ cum libris appicto in fine versus signo interrogandi Schneidewin. Reiecit hanc rationem Hermannus: recte, puto. (Nostram lectionem habet iam Seberus.)

αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σύν τοι Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτο τὸ Μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τε νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.

Καὶ πρῆξαι μέντοι τι καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης ἄπο τ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.

Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδη
οὐκ ἂν ἀνιῴμην, τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι

A. 653. *κε.* — 659. *τοῦτο τι.* — 664. *ἀποτοῦν.* — 668. *ἀνοίμην.* — 670. *περ*] *ἄν.*

---

a. 652. *παρ'.* — 655. *Σὺν σοί.* — 659. *τοῦτο τι* (sic). — 660. *Θεοὶ καὶ γάρ.* — 661. *τι, καί.* — 663. *πέπασται.* — 664. *πάντ' οὖν.* — *μιᾷ.* — 666. *τιμήν.* — 667. *ἤδειν.* — 670. *περ* om.

---

656. *ἀλλὰ τό γ'* Brunckius; probat Hermannus. Equidem mitem Cyrni reprehensionem praefero. — 659. *τοῦτο τὸ Μήποτε* Hermannus: *τοῦτό τι, τοῦτο, τούτω* Libri, *τοῦθ', ὅτι μήποτε* auctore Camerario Brunckius, Bekkerus, Schneidewin. — 664. *ἄπο τ' οὖν* („*τ'* pro *τοι.*") Hermannus: *τάδ' ἀπ' οὖν* Bergk Mus. Rh. IV. p. 217., *πάντ' οὖν* Vulgo. — 667—671. *οἷάπερ οὖν δή, οὐκ - - γνοὺς ἂν ἄμεινον* Hermannus. Verum servata Cod. A. lectione *ἤδη* pro vulg. *ἤδειν*, distinctione Schneidewini, librorum lectione *παρέρχεται*, quam corruptam arbitratur Schneidewin, proponens *παρέρχοντ'* vel *παρέρχαται*, collatis denique vv. 419. 420. locus obscurior sic interpretandus videtur: „*Si haberem opes, cum optimatibus versans, non, ut nunc, animo aeger essem; nunc autem, quamquam probe novi, quae e re publica sint, opportuna consilia me praetereunt, id est, ea praetermitto mutusque maneo propter inopiam, etsi melius multis intelligo, οὕνεκα κτλ.*"

οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων. ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται. οἱ δ' ἕρδουσι. κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἢν σοφὸς ᾖ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλά
ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἕρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται.
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστιν θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅτε μὴ πημαντέον εἴῃ,
οὐδ' ἕρδειν ὅτε μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.

A. 682. *κακόν.* — 684. *χαλεποί.* — 689. *εἴη.*

---

a. 675. *εὕδουσι.* — 676. *ὅ τις*] *γ' ὅς.* — 678. *ἴσως.* — *εἰς.* — 682. *κακὸν ἄν.* — 689. *ποιμαίνειν, ὅ τι μὴ ποιμαντέον εἴῃ.* — 690. *ὅ τι.*

---

678. *ἴσος* prima brevi etiam apud Theognidem defendunt Schneiderus et Hermannus; non igitur opus esse Thierschii *οὐκ ἴσως*, neque Emperii *οὐκέτι σῶς.* („*Allerdings gebraucht Theognis sonst, d. h. in noch vier Stellen ἶσος, öfter kommt das Wort bei ihm nicht vor; denn v. 719 gehört dem Solon; allein einmal ist der Wechsel zwischen ἶσος und ἴσος doch älter als Theognis wie aus Sappho Fragm. 2. v. 1. p. 28. Neue: φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν, coll. 73. p. 80: γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρηϊ erhellt; — — so... n wechselt Theognis auch zwischen κᾱλὸς und κᾰλός (cf. vor Allem v. 16 seq.: — κᾱλὸν ἀείσατ' ἔπος Ὅττι καλὸν φίλον ἐστὶ κτλ., und während er sonst überall in ἀνία, ἀνιάω, ἀνιηρὸς cet. ι kurz gebraucht, sagt er doch auch einmal v. 668. ἀνῑῷμην, was Niemand angefochten hat. Dadurch, denke ich, ist ἴσος in v. 678. hinlänglich gerechtfertigt, und die Regel von Thiersch* Act. phil. Monac. I. p. 217. elegiacos studiose sectatos esse epicae orationis normam — *eine Regel, durch deren übereilte Genehmigung allein man hier ändern wollte — wenigstens auf dieser Seite als unrichtig erwiesen.*" Schneider.) — 689. „Bene Schneiderus *εἴῃ* (pro vulg. *εἴη*), de qua forma coniunctivi saepe oblitterata ablegat ad Hermannum de Legg. quibusd. subtil. serm. Homer. Opusc. II. p. 32. et Schaefer. ad Poët. gnom. p. 238. Schneidew. Orion. p. 178. Probat etiam Hermannus.

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινόν
συγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
ητε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ ἴσι πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

A. 696. *μόνος.* — 697. *Εὖ*] *οὐ.* — 698. *συγκύρσηι.* — *νόου.* — 708. *ἀποφθιμένος.* — 711. *κἀκεῖθεν.* — 715. *ταχέων.* — 716. *εισι.*

---

a. 693. *ἀφρονέοντας.* — 694. *Γνῶμαι.* — 696. *μόνος.* — 698. *Ἐγκύρσῃ.* — 702. *αἰολίδου Σισύφου.* — 703. *ἀΐδαο.* — 705. *νόημα.* — 707. *ἀμφικαλύψοι.* — 708. *Ἔλθοι.* — *κρυερόν.* — 711. *κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤληθεν* (sic). — 713. *ποιεῖς.* — 716. *βορέου.* — *εἰσί.* — 717. *Ἀλλά γε χρή.*

---

716. *ἴσι* Brunckius, *εἶσι* G, *εἰσι* ALMO, *εἰσί* Vulgo. Hermannus Schneidewini explicationem „*veloces sunt*", his vv. refutat: „*Solche Citate* („Homer. Iliad. *ψ*, 311. *τῶν ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι*, Buttmann Gr. max. II. 429. I. 562.") *sind völlig unnütz, und es müsste vielmehr bewiesen werden, dass man auch τῶν πόδες ταχύ εἰσι gesagt habe.*"

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι ϑ᾽ ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παϑεῖν
παιδός τ᾽ ἠδὲ γυναικός. ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ὥρη, σὺν δ᾽ ἥβη γίγνεται ἁρμοδία,
ταῦτ᾽ ἄφενος ϑνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ᾽ ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ᾽ ἂν ἄποινα διδοὺς ϑάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνϑρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ᾽ ἔχουσαι.
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴϑε γένοιτο ϑεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
ϑυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀπηνής
ἐργάζοιτο ϑεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μηδέ τ᾽ ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασϑαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·
παῖδες δ᾽ οἵτ᾽ ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσιν Κρονίδη σὸν χόλον ἀζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ᾽ ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν᾽ ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ᾽ εἴη μακάρεσσι ϑεοῖς φίλα. νῦν δ᾽ ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ᾽ ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ᾽, ἀϑανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,

A. 724. *ἁρμόδιος.* — 733. *διατάφρεσι δ᾽.* — *ἀϑήνης.* — 737. *δ᾽*] *τ᾽.* — 739. *τὰ* om. — 743. *δικαίων.*

---

a. 719. *ἴσόν τι.* — 723. *τ᾽ ἠδὲ*] *τε καί.* — 724. *ἁρμόδιος.* — 726. *ἀίδην.* — 729. 730. om. Aldus. — 733. *φρεσὶ δ᾽ ὅστις ἀϑήνης.* — 736. *ἀτασϑαλίη - γένοιτο.* — 738. *ποιοῦσι.*

---

732. *εἴ σφιν*, servato cum Libris *μετὰ φρεσὶ δ᾽ ὅστις* Hermannus, addens: „*Dass (in Bekker's und Schneidewin's) Lesart kein Sinn ist, sah Hr. Schneider.*" Mihi locum admodum facilem planissime interpretatus esse videtur Camerarius: „*Ὦ Ζεῦ, εἴϑε φίλον εἴη τοῖς ϑεοῖς (οὕτω γὰρ ἂν καὶ συμβαίη) τὸ τοὺς ἀσεβεῖς ἀνέδην ἐκφορεῖσϑαι τῆς ὕβρεως· εἴη δὲ ϑεοῖς καὶ τοῦτο φίλον, ἤγουν ἀρέσκοι, ὥστε πάσχειν κακῶς αὐτὸν καὶ διδόναι τῶν πεπραγμένων δίκην, ὅστις ἀπηνής, ἤγουν ἀτεράμνων καὶ ὑπερήφανος - -· ϑεῶν οὐδὲν ἄρα φροντίζων εἴ τις ἐργάζοιτο ἀνόσια καὶ ἄδικα ἔργα - -, εἴη αὐτὸν τιμωρίαν ὑπενεγκεῖν, καὶ μὴ ἐπικρεμάσαι τήνδ᾽ ἐκφυγόντα αὐτὸν τοῖς τέκνοις κτλ.*" — 735. *μηδ᾽* Vulgo.

μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μήθ' ὅρκον ἀλιτρόν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός
οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχωνται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

***Τ**αῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,*
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτήν
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

***Ζ**εὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,*
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.

***Φ**όρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός,*
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον· εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

A. 752. *τρυχονται.* — 755. *ἀεί.* — *εἰς.* — 760. *ὀρθῶσαι.* — 761. *φόρμιγγ' δ' αὐ.* — 762. *ἀρεσσόμενοι.* — 764. *τῶν.* — *πολέμων.* — 765. *ειν.*

---

a. 745. Habet *μήθ'*: *μηδ'* Bekkerus. — 747. *κεν*] *καί.* — 750. *τευ*] *τι.* — 751. *Ὑβρίζει.* — 752. *Τρύχονται.* — 757. *ὑπερέχοι.* — 760. *Ἀρθρῶσαι* (sic). — 761. *Φόρμιγγ' αὖ* - - *αὐλῷ.* (Habet *φθέγγοιθ'*, non *φθέγγοιτ'*, ut ait Brunckius, nec *φθέγγοισθ'*, ut habet Bekker.) — 765. *ἀμείνονα εὔφρονα.*

---

761. *Φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός* Brunckius, item Schneidewin, sed hic omisso *δ'*, quod h. l. aeque rectum est atque vv. 111. 112. 141. 142. 147. 148 cet.: *Φόρμιγγ' δ' αὖ φθέγγοισθ'* (ut videtur, sed *φθέγγοιθ'* CGKNO) - - - *αὐλός* A, *Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοισθ'* - - *αὐλῷ* Bekkerus, eliso *ι*, ut loco nullo modo corrigendo Hesiod. Scut. Herc. 373. *τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών*, ubi vide Rankium. — *v. 765. hat Hr. S. die Interpunction gut verbessert; nur hätte er am Ende des vorhergehenden Verses ein Komma setzen sollen, indem das ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον von λέγοντες abhängt.* HERMANN. Immo rectiorem puto Schneidewini rationem.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόν
εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν.
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

A. 771. *μοῶσθαι.* — *δεικνύειν.* — 772. *τίς.* — 779. *ἰαχοισί* i. e. *ἰαχῇσί.* — 783. *εἰς.* 785. *δ'.* — 786. *με φίλευν.*

---

a. 783. *εἰς σικελικήν.* — 790. *τ'* om. — 793. *ξεῖνον.* — 796. *τοί σε*] *τοῖσδε.*

---

772. *χρησεῖται* futurum doricum mavolt Hermannus. — 778. *κιθάρῃ τ' ἠδ' ἐρατῇ θαλίῃ* Idem. — 796. *τοί σε* A: *τίς σε* mg. H, Bekkerus, Schneidewin, *τοῖσδε* ceteri.

Ἀνθρώπων δ᾽ ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
ἀλλ᾽ ᾧ λώϊον, οὗ μὴ πλεόνεσσι μέλει.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ᾽ ἔσσεται οὔτε πέφυκεν
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδεω.
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν
εὐθύτερον χρή μιν Κύρνε φυλασσέμεναι,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ᾽ ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ᾽ ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὐδ᾽ ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμ᾽ ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ᾽ ἄλλων πάντων Κύρν᾽ ἀνιηρότατον.
οἵ με φίλοι προὔδωκαν. ἐγὼ δ᾽ ἐχθροῖσι πελασθείς
εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν᾽ ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν᾽, ἔμπης δ᾽ ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ᾽ ὑπαλύξαι·
ὅ ττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἳ δ᾽ ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη Κύρν᾽ ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν᾽ αὖξε τύραννον ἐπ᾽ ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

A. 800. ᾧ] *ὥσει.* — *οὗ* om. — *μέλοι.* — 805. *θεωρῶν.* — 806. *χρὴ μὲν - φυλασσόμενον.* — 811. *θανάτου μενοεικέος.* — 814. *τόν.* — 821. *οἵ κ᾽.* — 823. *ἐλπίσι.* Cfr. v. 333.

---

a. 800. ᾧ] *ὧ.* — 802. *ἄϊδου.* — 805. *θεωρῶν.* — 806. *χρὴ μὲν - φυλασσόμενον.* — 807. *θεὸς χρήσασ* (sic) *ἱερείᾳ.* — 810. *οὔτ᾽.* — 815. *γλώσσης.* — 819. *πολὺ ἄῤῥηκτον.* — 823. *ἐλπίσι κέρδεος εἶναι.*

---

800. *ἀλλ᾽ ᾧ* CG: (id est: *ἀλλὰ ᾧ λώϊον τὸ πρᾶγμα προχωρεῖ ἢ τοῖς πλείστοις, ἐκεῖνός ἐστιν, οὗ μὴ πλεόνεσσι μέλει.*) *ἀλλ᾽ ὡς* Vulgo, *ἄλλως* („*ausserdem ist es besser, wenn*" —) Hermannus. — 806. *χρή μιν*] Corruptelae signum v. *μιν* praeposuit Schneidewin, *χρησμὸν* coniecit Schneiderus; *μιν* ad *ὀμφὴν* referri docens vulgatam satis vindicat Hermannus.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις.
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστον,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐόνθ' ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

A. 829. *ἀποπανε.* — 830. *χῶραν.* — 832. *γείνεται.* — 843. *ἐών.* — 845. *καλῶς.*

---

a. 825. *ἡμῖν.* — 833. *φθορᾷ.* — 835. *δειλὰ*] *πολλά.* — 841. *ἀχάριστος.* — 842. *θωρύξας.* — *ἄγει.* — 843. *ἐών.*

---

827. „*Es ist von einem Blumengarten die Rede, wie εὐώδη χῶρον in dem folgenden Distichon zeigt, von dem sich Blumengärtner ernährten (denn das sind die φορέοντες στεφάνους), indem sie die Blumen für die Gastmäler lieferten. Dieser Blumengarten ging ihnen durch eine in der Volksversammlung beschlossene Gränzveränderung* (malim: *Gebietsabtretung*) *verloren.*" Hermann. — *ἣ τρέφει, οὓς καρποῖσιν* (*carpis*) *ἐν εἰλαπίνῃσι φορεῖτε* I. F. Monacensis — 831. *ὤλεσ'* K. Hinc *Πίστει χρήματ' ἀπώλεσ'* Hermannus. — 841. *ἀχάριστον* A probante Hermanno: *ἀχάριστος* Vulgo. — 843. *ἐόνθ'* Hermannus: *ἐὼν* libri, *ἐὸν* Epkema. — 845. *ἀνδρί* Idem.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
    μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἤιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη,
    οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
    ὥσπερ κεκλιμένη νηῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα,
    αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἢν δέ τί μοί ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίγνεται ἀνδρί,
    πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
    ἄστρων φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι,
    ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
    ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν
οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
    αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
    χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσιν,
    τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
    οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
    τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

A. 853. ἡδέα et hic et post 1038. — λώϊα δὴ νῦν. — 854. τοὔνεκα. — 855. Πολλάκις ἡ. — 856. ναῦς. — 857. μ' ἔτι. — 862. ἀνδρῶν. — 868. σάοι. — 875. γε] τε. — 876. ἐπαινήσῃ.

---

853. Ἡδέα - - λῴονα ἢ νῦν. — 854. Τοὔνεκα. — 855. Πολλάκις ἡ. — 856. ναῦς. — ἔδραμε. — 857. δεινόν. — 859. πολλάκι. — 862. Ἀνδρῶν. — 863. αὖτις. — 866. οὔθ' αὐτῷ. — 868. σάοι. — 870. παλαιγενέων. — 875. Ἐσθλὸς καὶ κακός. — 876. ἐπαινήσῃ.

---

855. *Πολλάκι δὴ* Schneiderus et Sintenis probante Hermanno: *Πολλάκις ἡ* cum libris ceteri. — 857. *δειλὸν* A: *δεινὸν* ceteri libri et vulgo. — 870. *Zu diesem V. sagt Hr. S.:* Paene recepissem elegantissimam Emperii mei emendationem *ἀθανάτων δώματ' ἀειγενέων*. *Daran würde er nicht wohl gethan haben. Diess ist zwar eine ingeniöse, aber völlig unnöthige Coniectur. Eher konnte gefragt werden, ob nicht das Komma nach ὕπερθεν wegfallen, und ἐμπέσοι χάλκεος verbunden werden sollte.* HERMANN.

Ἡβώοις, φίλε θυμέ. τάχ᾽ αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν᾽ ἔσομαι.

Πῖν᾽ οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ἄπο Τηϋγέτοιο
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ᾽ ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεὶς δ᾽ ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ᾽ ἄλλων
κωμάζοιμι. κακοῦ δ᾽ οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν᾽ οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

Ἀλλ᾽ αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ᾽ ἐσιδεῖν.

Οἴ μοι ἀναλκίης! ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ᾽ ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ᾽ οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὑτῷ,
οὐδ᾽ ἀγνωμοσύνης Κύρν᾽ ὀδυνηρότερον.

* *Κύρν᾽ εἰ πάντ᾽ ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλεπαίνειν,*
γιγνώσκων ὡς νοῦν οἷον ἕκαστος ἔχει

A. 877. *ηβανοι.* (Infra post 1070, ubi 877—8 iterum ponuntur, non ab *ἡβώοις* incipiunt, sed a *τέρπεο μοι.*) — 884. *ἐλαφροτέρως.* — 894. *κυψελίζων.*

---

a. vv. 877. 878. om. h. l. Aldus. — 879. *κορυφῆς ταϋγέτοιο.* — 884. *Θωρυχθείς.* — 885. *ἔχει.* — 891. *Κήρυνθος.* — 894. *Ὡς κυψελλίζον.* — 895. *ἔν γε ἑαυτῷ.* — 896. *ἀνιηρότερον.* — 897. *Κύρνε, μὴ πάντ᾽ ἄνδρεσσι.*

---

887. Aeschyli Fragm. Lycurgi 118. Dindorf: Schol. Sophoclis Oed. Colon. v. 674. *Ἀνέχουσα: ἄνω ἔχουσα. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος „Ἄκουε δ᾽ ἀν᾽ οὖς ἔχων.“* Suidas, *Ἀν οὖς ἔχων: ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων.* Indicavit mihi Sauppius. — 894. *ὡς δὴ Κυψελιδῶν πᾶν ἀπόλοιτο γένος* Hermannus. — 895. *αὑτῷ* Baiterus: *αὐτῷ* Schneidewin. Cfr. 539. — 897. *Κύρν᾽ εἰ πάντ᾽ ἄνδρεσσι* A: ut Aldus Bekkerus, *Μὴ πάντ᾽ ἀνδράσι Κύρνε* auctore Brunckio Schneidewin. *Κύρν᾽ εἰ πάντ᾽ ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλέπαινες, μὴ γιγνώσκων νοῦν, οἷος ἕκαστος ἔχει αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τοῦ τε δικαίου τοῦ τ᾽ ἀδίκου, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν* Schneiderus, *Κύρν᾽, εἰ πάντ᾽ ἄνδρεσσι θεὸς θνητοῖς χαλέπαινεν γιγνώσκων εὖ νοῦν, οἷον ἕκαστος ἔχει ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ᾽ ἀδι-*

αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ
τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα, Θήρων,
κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρί
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ὥς κ' ἐθέλῃ τις.
εἶδον δ' ἄλλον ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' «ὑπάγω φρένα τέρψας·»
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

A. 901. ἑκάστου. — 902. αἰστός. — 903. χρήματά θηρῶν. — 904. συνιει ἐχει. — 905. τι. — 907. πλεῖον. — 908. τοῦτονιν. „An voluit τοῦτον ἵν'?" Bekk. — 910. τύχην. — 911. τοπρόσθεν. — 914. τερπνῶν. — 919. ὡς. — 920. οσῃ.

---

a. 899. τε] δέ. — 900. ἐπῇ. — 901. Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμεῖνόν γ' ἔργον ἑκάστου. — 903. χρήματα θηρῶν. — 911. δ' om. — 919. ἐθέλοι. — 920. ᾗ] ἦν.

κῶν, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν Hermannus. (ἐντὸς pro αὐτὸς K.) Nic. Bachii coniecturam in Iahnii Nov. Annal. Vol. 28. p. 45. silentio praetereundam duco. — 903. Libri et Editiones χρήματα θηρῶν. Camerarius τηρῶν. Num μετρεῖ - τηρῶν? aut τηρεῖ - μετρῶν? Schneidewin. *Keins von beiden, sondern es ist bloss das Komma vor θηρῶν zu setzen, und dieses Participium mit den folgenden Worten zu verbinden.* Hermann. Equidem arbitror fuisse, ut edendum curavi: Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα, Θήρων. Sic v. 400. Eutrapeli, v. 1084. Demonactis, v. 1059. Timagorae nomen corruptum erat. Theronem autem Agrigentinum mortuum a. ante Chr. 470. nosse poterat Theognis, qui nonagenarius obisse videtur circa a. 490. — 919. ἐθέλῃ AK. probante Hermanno: ἐθέλοι Vulgo.

Οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ᾽ ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
οὔτ᾽ ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
οὐδ᾽ εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ᾽ ἀποδραίη.
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ᾽ ἄριστον ἔχειν.
ἢν μὲν γὰρ πλουτῇς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοὐκέθ᾽ ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ᾽ ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ᾽ αὐτόν
χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων δ᾽ ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ᾽ αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ᾽ ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ᾽ ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ᾽ ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ᾽ ἄρτια πάντα νοεῖν.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ᾽ ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὔτ᾽ ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς
ποσσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·

A. 934. *αμφοτερον.* — 939. *αἰδέμεν.*

a. 927. *γεῖρας ἵκοιτο.* — 929. *Εἰ - πλουτεῖς.* — 930. *οὐκέθ᾽.* — 935. *μέν.* — *νέοι*] *ἴσοι.* — 936. *Εἴκουσι χώρης. οἵ.* — vv. 937. 938. om. Aldus. — 939. *λίγυρ᾽ ᾀδέμεν.* — 940. *προτέραν.*

937. Suadente Hermanno ex Tyrtaei Schneidew. 9, 41. inserui *δ᾽*. — 941. *ἀλλά με γῆρυς ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενον* Emperius. Probat Hermannus. — v. 947. *sollte nicht zu οὔτ᾽ ἐπὶ δήμῳ τρέψας mit Camerarius ἑαυτόν, sondern mit H. O. Müller, wie es die Worte verlangen, πόλιν verstanden werden.* Herm.

τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας
χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μή ποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην.
ἔφθην αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἤθεα. νῦν δ' ἤδη νηῦς ἅθ' ἑκὰς διέχω.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἴς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.

A. 956. χηρώσει. — 958. αὖθις. — 960. ημεν. — 967. πάντων (πάντως e Cod. N. Bekkerus.) — 973. καλύψει. — 976. διονύσου.

---

a. 954. ἤνυσα δ' οὐκ. — 956. Χηρώσει. — 958. Χρίζων. — 959. ἔπιον. — 962. δέ. — 963. ἐπαινέσῃς. — 967. πάντων. — 969. Ἔφθην δ'. — 970. ναῦς. — 973. ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψει. — 974. δῶμά τε.

---

954. ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας Schneiderus probb. Hermannno et Schneidewino Orion p. 178: ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας Vulgo. — 955. αὐτοῦ DGN et Aldus: αὑτοῦ Schneidewin. — 960. ἡδύ τί μοι δόκεεν καὶ καλὸν ἔμμεν ὕδωρ Hermannus. — 963. Cfr. Orion Schneidew. p. 54 et 92. ubi foede corruptus hic versiculus exhibetur.

ταῦτ᾽ ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ᾽ ἔτ᾽ ἐλαφρά
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ᾽, ἀμφότερα·
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ᾽ ἔρδων φαίνοιτ᾽, εἴ τι δύναιτ᾽ ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ᾽ ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ᾽ ἔτι τερπωλῆς ἔργ᾽ ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ᾽ ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν᾽ ὁπόταν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ᾽ ἔρδων
χαιρήσεις. δύναται ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θείης Ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ᾽ ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ᾽ εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
γνοίης χ᾽ ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ᾽ ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δεῖπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
χέρνιβα δ᾽ αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ᾽ εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

A. 980. σπεύδου. — 981. κλητῆρι. — θέλγοις. — 983. θαλίεσσι. — 989. δ᾽ ἔτι. — 992. χαιρῆισι δυναται ἄλλοτε δ᾽. — 993. ἐφήμερον. — 995. τ᾽] τι. — δηρισάντων. — 996. χ᾽] τ᾽. — 998. παραγγέλοι. — 999. δὴ] δέ. — 1001. φέρει. — 1002. ευειδηισ.

---

a. 977. κραδίη (sic). — ὄφρα τ᾽ ἐλαφρά. — 978. ἀτρομέων. — 981. κρητῆρσι. — τέρποι. — 982. δύνατ᾽ — 987. Αἵ τε περ ἄνδρα. — 989. δέ τι] τοι. — 991. δ᾽] θ᾽. — 992. Χαιρήσειν δύνασαι· ἄλλοτε τ᾽ ἄλλος. — 997. Ἦμος. — 998. παραγγέλοι (sic). — 999. δὴ] τε. — ἀνώγει. — 1001. φέρι (sic) στεφανώμεθα δή σοι.

---

977. ὄφρ᾽ ἔτ᾽ ἐλαφρὰ Schneidewin prob. Hermanno: ὄφρα τ᾽ ἐλαφρὰ Vulgo. — 988. εὐρυχόρῳ vel εὐρυπόρῳ dubitanter Hermannus. — 999. δήτ᾽ ἀλέγοιμεν nescio quis apud Schneidewinum, δῆτ᾽ ἀλέγωμεν, ὅσον I. F. Monacensis, ὅτου pro ὅσου Hermannus.

Ἥδ᾽ ἀρετή, τόδ᾽ ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
ξυνὸν δ᾽ ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Ξυνὸν δ᾽ ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὑτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ᾽ ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ᾽ ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ᾽ ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν᾽ ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ᾽ ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
ἀλλ᾽ ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ᾽ οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ᾽ εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
τῶν δ᾽ ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηΐδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ᾽ ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη,

A. 1006. μένει. — 1014. κατέβη. — 1016. δέ. — 1019. ὤφειλεν. — 1023. ὑποζύγιον.

---

a. 1006. προμάχοισιν ἔνι. — 1009. αὐτοῦ. — 1010. οὐ λύσις. — 1013. Ὡς. — 1014. ἄδου (sic). — κατέβη. — 1015. ἀνάγκη. — 1017. χροήν. — 1018. Πτοιοῦμαι. — 1019. ἐπὶ - ὤφειλεν. — 1023. Οὔποτ᾽ ἐν τοῖς. — 1025. Δειλοῖς - - γόοι εἰσί. — 1027. τε.

1009. αὑτοῦ Brunckius cum DHN: αὐτοῦ Schneidewin. — 1011. ἐλέγχει contra dubias Schneidewini coniecturas ἐλαύνει, ἐρείδει defendit Hermannus. — 1015. τ᾽ restitui cum Hermanno, qui, hoc τέ, inquit, respondet sequenti τέ. Bekkerus et Schneidewin contra libros γ᾽.

μηδὲ σύ γ᾽ ἀπρήκτοισιν ἐπ᾽ ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ἔχθει, μηδ᾽ ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ᾽ ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ᾽ εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ᾽ ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ᾽ ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ᾽ ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ᾽ ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὕδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δί᾽, εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἅσσα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δέ τοι οἷά τε παιδὶ πατὴρ ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ᾽ ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ.

Μή ποτ᾽ ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ᾽ εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ᾽ ἀμφότεροι.

A. 1031. γ᾽] τ᾽. — 1033. ευφρηνε. — θέλων. — 1034. ῥηΐδιος. — 1038. ἐμοὶ γνώμη. — Post 1038. omnes iterum ponunt 853 - 4. — 1043. πόλεως. — 1045. τόνδε. — 1049. τοι] τω. — οιάτε. — 1051. πράξῃς. — βαθείης. — 1052. σω τ᾽.

---

a. Post v. 1038. etiam Aldus, ut ceteri, ponit vv. 853. 854. — 1046. μῶμον. — 1049. δὲ οἷά τε παιδὶ φίλῳ. — 1050. βάλε. — 1053. μαρναμένων μάχεται.

1032. αὔχει μηδ᾽ αἴσχεα Stobaeus CXXIV. 9., ἄγχεο μηδ᾽ ἄχθου, vel ἄχθεο μηδ᾽ ἰσχνοῦ vel χώεο μηδ᾽ ἄχθου Hermannus. — 1036. αὐτὸς Idem. — 1047. καὶ λαλαγεῦντες I. F. Monacensis. — 1052. σω τ᾽ A, σῷ τε νόῳ ἀγαθῷ Hermannus.

αὗται γάρ τάδ᾽ ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ᾽ ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

Ἐν δ᾽ ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι πάννυχον εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ᾽ αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδέν τοι ἄλλ᾽ ἔπι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ᾽, οὐδ᾽ ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρός πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ᾽ ἐφέπου, τοτὲ δ᾽ ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ᾽ ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

Οὕτω χρὴ τόν γ᾽ ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

A. 1058. *καὶ μὴν*] *μὲν δ᾽*. — 1059. *τιμαγοραπόλλων*. — 1066. *τοι* om. — *ἐπιτερπνότερον*. — 1070. Post hunc codices iterum ponunt 877 - 8. — 1073. *τόδ᾽*. — Post 1082 ABDFHKLMO iterum ponunt 41 - 2 et 87 - 90, AO etiam 93 - 4.

---

a. 1058. *μὴν καὶ ἀμφιπερικτύοσιν* (sic). — 1059. *Τιμᾷ γὰρ Ἀπόλλων*. — 1063. *παρὰ - - ξυνομήλικι κάλλιον*. — 1066. *ἐπιτερπνότερον*. — 1077. *Ὀρφνή*. — Vv. 1081. 1082. om. Aldus.

1066. *τούτων οὐδὲν ἔπεστ᾽ ἄλλ᾽ ἔτι τερπνότερον* Schneiderus, *τούτων οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ᾽ ἔτι τερπνότερον* Hermannus. — 1070. Malim *οὐ δ᾽*. Bait.

Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦϑ᾽ ἕρδειν ὅ τι σοι μὴ καταϑύμιον ᾖ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ᾽ ἐπ᾽ Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι ϑυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχϑαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γιγνώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχϑαίρειν, χαλεπὸν δ᾽ οὐκ ἐϑέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον — ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦϑ᾽ ἕρδειν — τῶν μου πρόσϑε χάριν τίϑεσο.

Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινόν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,
βρόχον ἀποῤῥήξας. σὺ δ᾽ ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ᾽ ἐκέλευσεν
οἴχεσϑαι προλιπόνϑ᾽ ἡμετέρην φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως Κύρνε καὶ ὔμμ᾽ ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ᾽ ἐλϑών, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
χρυσὸς ἄπεφϑος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός! καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχϑροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παϑὼν γενόμην.

Κύρν᾽, οἱ πρόσϑ᾽ ἀγαϑοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρίν
νῦν ἀγαϑοί. τίς κεν ταῦτ᾽ ἀνέχοιτ᾽ ἐσορῶν;

A. 1085. *δήμων ἀξιοῖ δέ.* (Emendavit Welckerus.) — 1093. *γινώσκω.* — Post 1104. ABDEFHLMNO iterum ponunt 571-2. — 1107. *οἴμοι.* — 1108. *φίλοις ὁ πόνος.* — *δειλά* omnes. — *γενοίμην.*

---

a. 1085. *Δῆμον δ᾽ ἀξιοῖ πολλά - - βαρύς.* — 1096. *μοι.* — 1099. *Βρόγχον.* — 1104. *ὕμμας ὀλεῖ.* — 1107. *Οἴμοι.* — 1108. *δειλά.*

1095. 1096. Recepi emendationem et distinctionem ab Hermanno propositam: *σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη τοῦϑ᾽ ἕρδειν. τῶν μοι πρόσϑε χάριν τίϑεσο* Vulgo. — 1098. *ἐκ λόχμης* Hermannus. Verum friget tunc *ἐπίϑετον μεγάλης.* Puto fuisse *ἐκ λύμης μεγάλης*, ut vv. *ὥστε πετεινὸν* dumtaxat ad *καὶ πτερύγεσσιν* et *βρόχον ἀποῤῥήξας* pertineant, haec extra imaginem posita sint.

τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας. ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα δίκῃ ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχούς.

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων,
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.

Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρν', ἀποροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.

A. **Post 1114. AKLMNO iterum ponunt 619-20. — 1115.** *τεμεμοι.* — **1125.** *ἀνείλατο.* — **1127.** *ἥμιν.* — **1128.** *δειλαλέους.* — **1133.** *Κύρνε παροῦσι.* — **1136.** *οὔλυμπον* **omnes.**

---

a. **1113.** *ἀπατῶντας.* — **1118.** *γίγνομαι.* — **1119.** *φιλεῖ.* — **1120.** *Λητοΐδης.* — *δίκῃ*] *βίον.* — **1123.** *μέμνησθε.* — **1124.** *ἀΐδου.* — **1125.** *χαλκῷ.* — **1127.** *Ἡ μέν.* — *παρὰ*] *πρός.* — **1129.** *Εἰ πίομαι.* — *μελεδαίνω.* — **1133.** *Κύρνε παροῦσι.* — **1136.** *Οὔλυμπον.*

1121. *δίκῃ* **(id est** *σὺν δίκῃ* **v. 197.) A,** *βίον* **cum ceteris Libris Editiones. — 1128. Wassenberghii coniecturam** *δαιδαλέου τε μυχοῦ* **merito probat Hermannus. — 1133.** *Κύρν' ἀποροῦσι* **Sauppius:** *Κύρνε παροῦσι* **cum libris Vulgo,** *Κύρνε πονοῦσι* **Schneiderus comparans Sophocl. Fragm inc. 661. Dind.** *ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.* **probat Hermannus. — 1135.** *ἔτ' ἔστιν* **Sintenis conferens v. 1139. 1142.**

ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ' ὦ φίλε γῆν ἔλιπον.
ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο
εὐσεβέων περὶ θεούς, Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχέσθω δὲ θεοῖσι κατ' ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις,
ὣς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου.

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

A. 1143. *φῶς.* — 1145. *κατ'*] *καί.* — 1153. *πλουτοῦντι.* — 1157-8. om. codices a Turnebo e Stobaeo sumptos. — Post 1160. vv. 1095-6. iterum ponunt ABDEFGHKLMNO. — 1161. *παισὶν καταθήσειν.* — Post 1162. 441-6 iterum ponunt codices. — Post 1164. ABDEFHKMNO iterum ponunt 97-100, addunt 415-6 AKO, 417-8 AO.

---

a. 1143. *ζώῃ.* — 1145. *κατ'*] *καί.* — 1148. *μηδέν.* — 1153. *πλουτοῦντι.* — *μεριμνῶν.* — 1155. *Οὔτ' -- οὔτ'.* — Vv. 1157. 1158. om. codices et Aldus a Turnebo e Stobaeo sumptos. — Post 1162 vv. 441-446. iterum ponit Aldus. — 1164. *στηθῶν.*

1143. *τις* delendum censet Hermannus. — 1148. *οὐδέν'* Hermannus. — 1155-56. Hanc parodiam praecedentis distichi esse censet Sintenis probante Hermanno. — 1164. Placet Geelii *εὐσυνέτοις.*

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει,
εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιρίης κακὰ γίγνεται. εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν. ἦ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἔστι. κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων Κύρνε πέλει κακότης.

Εἴκ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε! μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τάτ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα Κύρν' αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ' ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

A. 1165. *συμμιγε.* — 1166. *οδους.* — *τελεῆι.* — *ἐπεμπορίην.* — 1169. *καχετερίης.* — 1172. *ἄνθρωπος.* — 1173. De A non constat. — Post 1178. AKO iterum ponunt 555-6. — 1182. AO subiungunt 367-8. — 1183. *ἀγαθόν.* — 1189. *πέμπη.* — 1190. *προφυγη.*

---

a. 1166. *τέρματα τ' ἐμπορίης.* — 1169. *καχεταιρείης.* — 1173. *δ' ἡμῖν.* — 1177. *Εἴθ'.* — 1183. *ταῦτ' ἐν.* — Vv. 1185. 1186. om. Aldus. — 1188. *δυστυχίαν.* — 1190. *προφυγεῖν.*

1171. *ἄριστον* Bekkerus; probat Hermannus. — 1173. *ἤ* Hermannus. — 1175. (*ἀρχέκακον δὲ βροτοῖσι κόρος*) *τῶν* Idem, *ἔστι, κακοῖν γε βροτοῖσι δυοῖν, τῶν* I. F. Monacensis. — 1180. *μήθ' ἔρδειν*] *μήτε παθεῖν* Orion Schneidewini p. 45. nescio quomodo probante editore. — 1187. *Οὔτις*] *Οὐκ ἂν* Hermannus.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ᾽ ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι·
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτόν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνὴν Πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ᾽, ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ᾽ ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων᾽ ἕλκουσιν ἀρότρου,
τῆς * ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐκ εἶμ᾽, οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ᾽ ἀνιῷτο
οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ᾽ ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ᾽ εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

Μή μ᾽ ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἄργυρι. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ᾽ ἄλλα μέν ἐστι γύναι κακὰ πόλλ᾽, ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέη δ᾽ οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ᾽ ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

A. 1195. ἐπίορκος. — 1201. ἡνίοχοι κυφὸν - ἄροτρον. — 1205. τεθνειότος. — 1208. ἀργαλέος γὰρ ἐών. — 1212. συ. — 1215. οὔθ᾽.

---

a. 1193. δὲ om. — 1195. Μήτε. — 1197. πολυπέδη. — 1198. ἀρότρου. — 1202. μνησθῆς. — 1203. κικλήσεται. — 1204. ἐπί. — 1207. ἀπερύκομαι - καλοῦμαι. — 1208. Ἀργαλέος γὰρ ἐών. — 1211. δ᾽ εὔναζε. — 1214. ἀργαλέῃ - δουλοσύνῃ. — 1215. Οὔθ᾽. — δέ.

1194. τῷ ξύλον οὐ σκληρὸν γίγνεται, οὐ μαλακὸν probabiliter Hermannus. Malim retinere τό. Ов. — 1202. τῆς αἰειμνηστῆς Welckerus, τῆς πουλυμνηστῆς vel τῆς γε πολυμνηστῆς Hermannus. An τῆς ἄλλως λιστῆς, *navigationis, quam frustra di precibus meis concesserunt.* De voc. λιστὸς cfr. Schneiderum ad Plat. Civitatem I. p. 129.

Μή ποτε πὰρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὑτῶν ἀγαθοῖς Κύρν' ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταίσματα τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

Οὐδὲν Κύρν' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν Κύρν' ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι.
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης, σῇσιν ἀτασθαλίαις.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὔ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιδεῖν ἔπος. οὔ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἕρδειν ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

A. 1236. κραδίηι. — Post 1238 iterum ponit 1151 - 2.

---

a. 1217. κλαίουσι. — 1218. αὐτῶν. — 1219. δυσμενῆ (sic). — 1220. ἐξαπαταν. ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩι ΤΟΥ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

1218. αὐτῶν BDHMN: αὑτῶν Schneidewin. — 1219. δυσμενῆ praefert I. F. Monacensis. — (Vv. 1221 — 1230. absunt a Codicibus; primus addidit eos ex Athenaeo et Stobaeo Elias Vinetus 1543.) — Vv. 1231. seqq. usque ad finem ex codice A protraxit Bekkerus, ubi Ἐλεγείων β'. inscripti sunt. — 1237. συνιεῖν Lachmannus.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἔπειτ᾽ ἄλλοισιν ὁμιλεῖν,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

Οὔποθ᾽ ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ᾽ ἡμεῖς
πιστοὶ ἐπ᾽ ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ
ὥς σ᾽ ἐφ᾽ ἁμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππος ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλὸν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὦ παῖ, ἰκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
*ὀργήν, ἄλλοτε τοῖς ἄλλοτε * τοῖσι φιλεῖν.*

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ᾽ ἐπίκειται
καρτερὸς, ἀγνώμων, σῇ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Ὦ παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν;
οὐδέ τις ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ᾽ ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
ὡς δ᾽ αὔτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν;
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου;

A. 1243. *ομιλει.* — 1244. *πιστεως.* — 1247. *ἐχθρος.* — 1257. *κινδύνοισι.* (Emendavit Welckerus.) — 1271. *μαργοσυνης απο μεν.*

1246. Fort. *ἔτ᾽*. Bekkerus. — 1249. *μὲν αὐτός, ἅθ᾽ ἵππος,* „*von selbst*“. Hermannus. *αὔτως* h. l. significare videtur Horatianum illud *sic temere, nescio quomodo.* — 1257. *ὁμοιοῖς ὀργὴν ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖσι φίλην* Hermannus. — 1262. *δειλῶν* Bekkerus coni. ex v. 1152.

ἄμμε δ᾽ ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἧκά γ᾽ ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγόμενος.

Ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη.
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ᾽ ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ᾽ εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ.
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
*τῶν δὲ καλῶν παίδων * ουτοσετουτ᾽ ἀδικων.*

Ὦ παῖ, μή μ᾽ ἀδίκει· — ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, — εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ.
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ᾽ ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλά σ᾽ ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὥς ποτέ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ᾽ ἔργ᾽ ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ᾤχετο δ᾽ ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
φεύγουσ᾽ ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ᾽ ἔγνω καὶ μάλ᾽ ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα. θεῶν δ᾽ ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ᾽ ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὥς σε διώκων
δίζημ᾽· ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.

A. Post 1278. e superioribus repetit 1101 - 2. — 1290. *ξωσαμένην.* — 1295. *οριναις.* — 1301. *σησοιγη.* — 1302. *φεύγοις.*

1274. *ἐπειγομένης* Passovius. — 1282. *οὐ τίσις οὐδ᾽ ἀδίκων* Boissonadius, *οὐ τίσις οὐδὲ δίκαι* Schneidewin. Fort. *οὔτις ἔτ᾽ ἀντίδικος*, *nullus iam est adversarius.* — 1287. *με*] Hermannus probat Bekkeri *περ*, recte reiiciens Schneidewini *γε*. — 1295. Ex Iliad. ω, 568: *τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι Θυμὸν ὀρίνῃς* hic quoque scribendum suadet Hermannus: *Ὦ παῖ, μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς.*

ἀλλ᾽ ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρόν
    ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνοὺς ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
    ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
    Κυπρογενοῦς δ᾽ ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδ᾽ ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
    μηδέ σε νικήσῃ * παιδαΐδη κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ. καὶ γάρ σε δίωμαι
    τούτοις οἵσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα·
    οὐ μὲν δὴ τούτοις γ᾽ ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐκ πάντων σ᾽ ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον
    πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ᾽ ὁ μὲν εὖ ἕρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
    ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
    Κύπρις, σὸν δ᾽ εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ᾽ ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
    γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
    θυμοβόρους, στρέψον δ᾽ αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ᾽ ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ᾽ εὔφρονι θυμῷ
    μέτρ᾽ ἥβης τελέσαντ᾽ ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
    παύσομαι, οὐδ᾽ εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδόντ᾽ ἔτι καλόν, ἐμοί τ᾽ οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
    αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ᾽, ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
    ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

A. 1309. ὧδ᾽] οἵ δ᾽. — 1314. συ - - τ᾽. — 1315. σησεσθαι. — 1316. ἔχοισθα. — 1317. κειμι. — 1318. παιδα φιλειν. — 1320. παισινεοισι. — 1325. ευφροσυν. — 1327. λίαν.

1310. παιδὸς ἴση κακότης Hermannus. — 1311. διῶμμαι Hermannus, καὶ γὰρ δίομαί σε Seidlerus. — 1319. τοι A: σοι auctore Passovio Schneidewin; improbat Hermannus. — 1323. Κυπρογόνη Passovius, Κυπρογενὲς Bekkerus. — 1326. δὸς δ᾽ εὔφρονι θυμῷ μέτρ᾽ ἥβης, τελέσαι τ᾽ Hermannus. — 1327. σαίνων] Adolescentulus olim nimis innocenter conieceram σ᾽ αἰνῶν: nunc video fuisse σ᾽ αἰτῶν, ut v. 1330. — 1329. διδοῦν vel διδοῦν᾽ Hermannus. Cfr. v. 104. Or. — 1331. Inserunt καλέ, sed Passovio ex v. 1303. aptius videbatur ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν.

Χρῄζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι· ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθὼν
εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ' ὦ παῖ χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἴ αἴ, παιδὸς ἐρῶ ἁπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγὼ
ἐξεφάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ Κύρνε νέοισιν ἔρως.
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίγνεται· ἢν δὲ διώκων
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέον μνῆμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

A. 1335. δ' om. — 1336. ευδειν. — 1343. ἀέκουσι. — 1350. ἐξεδάμην.

V. 1350. *war wohl nicht* ἐξεδάμην *mit Orelli in* ἐξεμάνην *zu verändern.* Hermannus. Sane praestat Baiteri mei emendatio ἐξεφάνην, collato v. 1344, eamque nunc recepi. — 1351. ἀνδρί] φωτί Hermannus.

Οὐδαμὰ σοῦ δ᾽ ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μή σε φιλεῖν.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ᾽ αὐτοῦ καί μου παῦρ᾽ ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ᾽ αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ᾽ ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ᾽ εὑρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ᾽ ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ᾽ ἐσθλά·
ἀλλ᾽ ἔν τοι παύλῃ καί τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ᾽ ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεαι ἀγγελίην.

Ὄλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φίλων δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ᾽ αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ᾽ ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὠνήμην ἕρδων οἷά τ᾽ ἐλεύθερος ὤν.

Ἄνθρωποί σ᾽ ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
γίγνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἂν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσὸν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμνᾷς δ᾽ ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φυγεῖν.

A. 1372. *ταύτῃ.* — 1377. *φιμον.* — 1382-3. coniunctim *ἐλθεῖν κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.* — 1386. *κυπρόγενες κυθειρα.*

1363. *Οὐδαμά σ᾽ οὐδ᾽ ἀπεὼν δηλήσομαι* auctore Boissonadio Schneidewin, *Οὐδαμὰ δ᾽ οὐδ᾽ ἀπεὼν σεο λήσομαι* apta utique sententia Hermannus, sed minus tamen probabiliter. Puto fuisse: *Οὐδαμά σ᾽ οὐδ᾽ ἀέκων δηλήσομαι, nullo modo, ne imprudens quidem, te laedam.* Cfr. v. 1379. (Mimnermus 7. Schneidew. *Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς κτλ.*) — 1372. Pro *ταύτῃ* scripsi *παύλῃ*, *etiam in fine amoris inest nescio quae iucunditas.* Or. — 1385. Fort. *ἢν μή.* Schneidewin. — 1386. *κυπρόγενες κυθειρα* A. Hinc Passovius malebat *Κυπρογένεια Κύθειρα*, cll. Iacobs Anth. Pal. 606. Schneidewin.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΣΙΚΕΛΙΩ-
ΤΟΥ ΓΝΩΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ:~

Ἄνα λητοῦς υἱὲ διὸς τέκος,
οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ᾽ ἀ-
ποπαυόμενος.
ἀλλ᾽ αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον
ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω· σὺ δέ μευ κλῦθι καὶ
ἐσθλὰ δίδου.

Impressum Venetiis characteribus ac studio Aldi Manucii Ro
mani cum gratia &c. .M.CCCC.XCV. Mense februario

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA 4446 A2 1840
Theognis
Elegiarum

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 19 20 03 006 6